

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 3. Vtrum ob ignorantiam, malitiam, reuelationem confessionis proprij
Sacerdotis, liceat subditis confiteri alteri sine eius facultate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Sotus d. 18. q. 4. art. 2. & Ioan. Medina cod. de Confessione, qu. 29. multiq. alij. Vel certe directe & proprie eum vocari proprium Sacerdotem, qui est Parochus. Sed à maiori idem censendum relinqui de superiore Parochi, Episcopo scilicet & Pontifice, à quibus Parochus habet suam Iurisdictionem. Hoc posito,

26 Respondeo: Certum esse, omnes teneri confiteri proprio Sacerdoti, vel alteri cum eius licentiâ, saltem tacitâ. Patet: Quia omnes tenentur confiteri, vel suo Parocho, & immediato superiori: vel superiori mediato, vt Episcopo, vel Pontifici: vel certè ei, qui ab aliquo horum potestatem habuerit. Et hoc est, quod expressè præcipitur in Capit. *Omnis vtriusque sexus*: & colligatur ex Conc. Florent. vbi dicitur, *Ministram huius Sacramenti esse Sacerdotem habentem Iurisdictionem ordinariam vel delegatam*: & ex Tridentino sess. 14. cap. 7. vbi dicitur, *Absolutionem esse nullius momenti, quam Sacerdos in eum profert, in quem non habet Iurisdictionem ordinariam vel delegatam.*

D V B I V M I.

Vtrum ratihabitio proprii Sacerdotis sufficiat, vt subditus possit alteri confiteri?

27 Respondeo & Dico Primò: Non sufficere ratihabitionem futuram, seu spem ratihabitionis futuræ: contra Capreolum & Paludanum. Est sententia communis. Ratio est, Quia requiritur præsens Iurisdictione completa, cum sit actus iudicialis, significans effectum suum cõferri in præsentem, & absolutè. Neque hinc locum habet illa regula Iuris; *Ratihabitio retrotrahitur & mandato equiparatur*: quia hoc tantùm verum est in ijs, quæ possunt pendere à consensu futuro, vt contractus & similia; non autem in Sacramentis, præsertim ijs, quæ absolutè & in præsentem operantur, & omnia necessaria requirunt in præsentem.

28 Dico Secundò: sufficit tamen ratihabitio præsens aliquo signo exteriori ostensa: v. g. si aliquando indicauerit sibi gratum fore, vt audiam confessiones. Ratio est, Quia tali modo potest confetti præsens Iurisdictione. Dixi, *Aliquo signo exteriori*; quia humano more non potest confetti Iurisdictione per actum internum; sicut nec donatio, & alia huiusmodi: quia ab altero non possunt percipi.

D V B I V M II.

An Parochus, seu Proprius Sacerdos teneatur semper audire suum subditum, quando ille vult confiteri?

29 Respondeo: Certum est; illum teneri toties audire, quoties alter tenetur confiteri. Potest tamen alium idoneum suo loco constituere.

Alijs verò temporibus quidam putant non teneri sub mortali eam audire. Ita Siluester Verbo *Confessor*. 1. q. 18. Richardus d. 18. art. 2. qu. 3. & Ioan. Medina. qu. 37. Sed omnino tenendum est Parochum teneri, quotiescunque subditus ob rationabilem aliquam causam vult confiteri. Ita Nauarrus in Canon. *Placuit*, de Pœnit. d. 6. nu. 152. Dominicus Soto, Adrianus, & alij. Probatum Primò: Quia Parochus ex officio tenetur non impedire profectum spirituale suorum

Teneretur semper, quando subditus rationabiliter vult confiteri.

subditorum; atqui impediret, si nollet illos audire. Secundò: Quia fideles habent à Christo ius petendi ab Ecclesia salutis remedia, non solum præcisè ad salutem necessaria, sed etiam vtilia ad profectum: ergo Ecclesia tenetur eis illa administrare, & consequenter Parochus, qui in hoc est immediatus Ecclesie minister. Tertio: Quia fideles persolunt decimas & stipendia Ecclesie, nõ solum vt præcisè necessaria ab ea accipiant, sed etiam vt conducibilia ad salutem: ergo ex iustitia tenentur Parochi.

30 Queritur, Vtrum Proprius Sacerdos, vel Parochus teneatur subdito facere potestatem confitendi alteri non habenti in illum Iurisdictionem ordinariam, vel delegatam, si id subditus petat?

Respondet D. Thomas hic art. 4. ad 6. peccare Sacerdotem, qui non se præbet facilem ad licentiam subdito concedendam, vt alteri confiteatur; & eos qui sunt nimis solliciti vt conscientias per subditorum confessiones sciant, multis damnationis laqueum injicere, & etiam sibi ipsis. Idem dicit Opusculo contra impugnantes religionem cap. 4.

Fieri tamen potest, vt hoc non sit concedendum, quantum id raro contingat: & idcirco iudicio prudentis relinquitur.

D V B I V M III.

Vtrum ob ignorantiam, malitiam, reuelationem confessionis proprii Sacerdotis, liceat subditis confiteri alteri sine eius facultate?

31 Respondeo & Dico Primò: Quando proprius Sacerdos est ita ignorans, vt nesciat communes peccati venialis & mortiferi distinctiones, licet subdito ipso Iure confiteri alteri. Habetur apertè in Canone *Placuit*, de Pœnitent. dist. 6. *Nulli Sacerdotum liceat quemlibet commissum alteri Sacerdoti, suscipere ad Confessionem sine eius consensu; cui se commisit prius, nisi pro ignorantia illius, cui prius confessus est.* Tenent hanc sententiam Siluester Verbo *Confessor*. 1. q. 6. citans Ostiensem, Paludanum & Archidiaconum. Idem tenet Adrianus de Confessione, dub. 3. pag. 268. Ioan. Medina cod. de Confessione. q. 33.

Aduerte tamen in hoc casu, si pœnitens potest facile adire eum, qui habet iurisdictionem ex commissione, vt sunt Religiosi priuilegio instructi, non posse confiteri ei, qui nullam habet Iurisdictionem. Ratio est: Quia hoc priuilegium confitendi alieno, non habenti vllam iurisdictionem in pœnitentem, solum conceditur in defectum alterius, qui aliquam iurisdictionem habeat: Nam Canones semper intendunt, vt seruentur, quantum commodè fieri potest. Idem quoque censendum in articulo mortis, quamuis aliqui contrarium putent.

Dices; Concilium Lateranense in Capit. *Omnis vtriusque sexus*, vetat cõfiteri alieno, nisi prius à proprio sacerdote veniam impetraueris: ergo derogat Canon *Placuit*, ac proinde ob ignorantiam proprii non licebit confiteri alieno.

32 Respondeo, Conciliū Lateranense in illo Capit. solum intendit determinare Ius Diuinum, assignando tempus, quo deberet impleri, vt apertè insinuat Concilium Trident. sess. 14. cap. 5. sub finem: non autem intendit Canonibus prioribus derogare;

30 Perenti subdito confiteri alteri, proprio Sacerdoti an negabit

31 Licet aliis adire, ob certam proprii Sacerdotis ignorantiam,

Ad hinc cauetur

derogare : alioquin id debuisset explicare, sicuti alibi facere confuevit. Adde, eum qui ex decreto Canonis potest confiteri alteri, verè habere licentiam à proprio Sacerdote, scilicet à Papa : vnde nullo modo facit contra statutum Concilij Lateranensis.

³² Dico Secundò: Probabilius est, ob ceteros defectus, proprii sacerdotis, v. g. quia est reuelator confessionis, sollicitator pudicitiae, excommunicatus, suspensus, non licere confiteri alieno non habenti iurisdictionem, nisi venià prius à proprio impetratà. Colligitur ex Canone, *Placuit*, qui generatim prohibet confiteri alieno; solumque casum ignorantiae excipit. Vnde tota ratio, cur non liceat, est; quia ius id non concedit, nisi ob ignorantiam, ne fortassis subditis detur occasio causas confingendi cur Proprio nolint confiteri.

Dices: Quid ergo tunc faciet poenitens, si Proprius ei neget hanc veniam; neque adsint priuilegiati; tempusque Communionis urgeat?

Respondeo: In hoc casu poterit sine confessione communicare contritus; quia censetur deesse copia Confessoris: vt docent Doctores citati, & colligitur ex supra dictis de Communione.

³³ Aduerte tamen Primò: Non esse improbableem, in his casibus poenitentem posse alieno confiteri, petità tamen prius à Proprio venià, etsi non impetratà. Docet expressè Medina supra quæst. 33. Siluester citans Hostiensem, Paludanù & Archidiaconum. Adrianus item Gabriel & Richardus dist. 17. Probant hi Auctores; Tum quia in his casibus non est minor causa, quam quando Proprius est ignorans: ergo sicuti Canon concedit ob ignorantiam, ita implicite censetur concedere in omni casu, vbi est par, vel maior ratio. Tum quia, vbi quis tenetur consentire, sufficit petita licentia, etsi non impetratà; argumento Capitis, *Licet*, de Regularibus & transeuntibus ad Religionem.

³⁴ Aduerte Secundò: Secundùm Statuta Diœcesis Leodiensis Cap. *De Penitentia & Confessione*, si filia confessionis cum suo Confessario peccauit, non posse eam sub pena excommunicationis illi confiteri, nec illum eam audire; sed teneri petere licentiam alicuius alium: quam si ille nolit dare, potest alteri confiteri; vt docet Adrianus loco citato. Nam Synodus in hoc casu dat tacitam licentiam, hoc ipso, quo vetat confessionem fieri illi Sacerdoti. Eademque est ratio de socijs, fautoribus, & mediatoribus illius peccati.

DVBIVM. IV.

Quinam possint dare potestatem alteri confitendi?

³⁵ Respondeo: Omnes Proprii, siue omnes habentes iurisdictionem ordinariam in poenitentem, quamuis nondum habeant ordinem Sacerdotalem. Item omnes horum Vicarij, etiamsi temporales sint: quidquid dicat Siluester Verbo *Excommunicatio* 7. casu 14. dub. 11. Hoc tamen intellige, modò Proprii commiserint illis absolutà potestatem in Sacramentis administrandis, id est, modò sint Vicarij absolutè. Merè autem delegatus non potest committere hanc facultatem, seu subdelegare, nisi cum expressà licentia eius à quo est delegatus. Vide plura apud Nauarrum in *Can. Placuit*. num. 69.

Proprii.

Vicarij absolutè.

Merè delegati.

DVBIVM V.

Utrum Summus Pontifex possit Religiosis dare potestatem & iurisdictionem audiendi confessiones quorumvis secularium sine licentia Ordinariorum vel Parochorum, sicut poenitentes non teneantur eadem peccata Parocho confiteri?

³⁶ Respondeo: Erroneum est dicere Pontificem summum non posse Religiosis dare potestatem & iurisdictionem audiendi confessiones quorumvis secularium sine licentia Ordinariorum vel Parochorum: aut eos, qui confessi sunt eiusmodi Religiosis, teneri rursus eadem confiteri suis Parochis.

Probatur Primò: Ex Concilio Oecumenico Florentino, vbi sic dicitur: *Definimus Romanum Pontificem in vniuersum orbem tenere primatum, & esse verum Christi vicarium, totiusque Ecclesie caput, & omnium Christianorum Patrem, Doctorem, & ipsi in Beato Petro ascendenti, regendi, & gubernandi vniuersalem Ecclesiam, à Domino nostro IESU CHRISTO plenam potestatem traditam esse, quemadmodum etiam gestis Oecumenicorum Conciliorum, & in sacris Canonibus continetur.* Vnde sic argumentor: Romanus Pontifex est caput totius Ecclesie, & omnium Christianorum pater & doctor, & habet plenam potestatem regendi vniuersalem Ecclesiam: ergo potest vbiq; locorum confessiones audire, ac proinde alijs, quos idoneos iudicauerit, eandem potestatem committere, cum enim non possit omnes per se immediatè pascere, necesse est vt possit alijs suas vices committere. Confirmatur, quia Episcopus absque licentia sui Parochi potest dare potestatem audiendi confessiones in parochia: ergo multò magis Pontifex absq; consensu Episcopi: quia Pontifex plenam habet potestatem regendi Ecclesiam, idque à Christo immediatè; Episcopi autem habent limitatam, & quidem dependentem à Pontifice, vt docet Dominicus Soto in 4. dist. 20. q. 1. a. 2. Caietanus de Auctoritate Pontificia & Concilij cap. 3. Gabriel in Canonem lect. 3. & alij plerique. Et quamuis haberent independenter à Papa, tamen fide tenendum est Papam habere tantam vel maiorem in subditos Episcopi, quam ipse Episcopus: ergo sicut Episcopus potest dare potestatem audiendi confessiones sine licentia Parochi, ita Papa sine licentia Episcopi. Quod etiam verum esset, quamuis solum parem haberet potestatem: nam si essent duo qui parem haberent potestatem in subditum, posset vterq; absque licentia alterius audire ipsius confessionem, ac proinde id committere alicui tertio.

Probatur Secundò: Ex decretis Pontificum. Pontifices enim qui hæc priuilegia Religiosis concesserunt, sunt plurimi & doctissimi; vt ostendit Dominicus Soto in 4. dist. 18. q. 4. art. 3. idque à tempore Alexandri IV. circa annum Domini 1218. Solum adferam verba duorum vel trium qui hanc veritatem expressè definirunt. Ioannes XXII. circa annum 1316. in Extrauag. quæ incipit, *Vas electionis*, re diligenter excussa à viris doctis, & adhibito Cardinalium concilio, condemnat hunc articulum Ioannis à Poliaco Doctoris Parisiensis, tanquam fallum & erroneum: *scilicet edito Concilij Generalis Lateranensis, Omnis priusque*

Id negare, est erroneum.

Papa est Proprius Pastor vniuersalis Ecclesie.

Potest vbiq; que omnia audire confessiones per se vel per statutos, à se.

Decreta vniuersalium Pontificum.

Alexander 4.

Ioannes 22 damnat errores Ioannis à Poliaco.

sexu,